

Nemiri na Balkanu.

Vedno in vedno prihajajo poročila iz Makedonije in iz Turčije, katera se glase od dneva do dneva strašnejša. S smodnikom (pulvrom) in dinamitom nastopajo Bulgari ne le proti Turkom, temveč tudi proti kristjanom in Grke morijo, ako jih le dobijo v pest.

Turki in Albanci pa nastopajo po svoji že nekdanji navadi še grozovitnejše. Samo v enem dnevu so usmrtili v neki vesi po imenu Alamdzik nad 220 Bulgarjev.

Evropske države se skoraj ne brigajo za te dogodke, čeprav njih ti prav za prav dan za dnevom izivljejo, da bi se morale usmiliti brezštevilih, nedolžnih žrtev teh ljutih razbojnikov, ne, nasprotno, Evropa zre mirno to klanje, k večjemu, da še ta ali druga država, kakor na primer Angleška ali Francoska iz dobičkaželjnosti ustaše podpira in tako rekoč vliwa olje v ogenj.

Kakor se poroča, se godi Turkom v okraju Adrianopol prav slabo, tudi napadi na železnice se množijo. Turška država ne bode najbrž tega delj časa mirno gledala, temveč bode Bulgariji napovedala vojsko. Celo sedajno stanje je skoraj tako, kakor je bilo pred začetkom vojske med Grki in Turki, v kateri se bili Grki kakor je znano pred par leti od Turkov pošteno tepeni. Tedaj so dovolili Grki da so se zbirale v njihovi deželi čete ustašev, katere so morale ropale in požigale v sosečih turških krajih. Turčija je seveda nasprotovala in se je pritoževala glede teh izgredov napram grški državi, toda ta, namesto, da bi bila končala klanje, je vložila zopet svoje pritožbe proti Turčiji in ta seveda je bila radi tega primorana napovedati Grkom vojsko. Vsakdor ve, kako slabo se je Grkom tedaj godilo.

Ravno take so sedaj razmere med Bulgarijo in Turčijo. Ali bode Bulgarija tudi tako nespametna, da bode pričela s Turki vojsko, to se bode pokazalo že morda v par dnevih, gotovo pa je, da sta Bulgarija in njen knez Ferdinand kriva vsem izgredom.

opotekal kakor natrkan pijanec, mahal z rokami in se nalašč zaletel v omaro, kjer je bila shranjena dragocena posoda, da je glasno zažvenketalo in da so se vsule na tla črepinje ubitih čaj in steklenic.

Grabeževka je hitro vstala in se zagnala v vruga ali kakor je mislila, v svojega moža. Jela sta se suvati in ruvati in metati po tleh. Ko se je utrudila, kričala je na vse grlo: »Oj jaz uboga žena, nisem li zadosti nesrečna, ker sem se navezala za celo življenje na tebe, ničvredneža? Zdaj se pa celo pijančevati začinjaš?«

Namisljeni mož dene nato z opletajočim se jezikom: »To sem storil iz same žalosti, ker imam tako hudo ženo in takšen, kakoršen sem zdaj, pridem domu tako dolgo, dokler ne postaneš boljša in mirnejša. Bodemo že videli, kdo je gospod v hiši!«

Tristo kosmatih medvedov, zdaj se je začela se le prava komedija: vrag je moral bežati iz kota v kot, iz sobe v sobo, ona pa za njim, obdelujoč njegovo glavo s pestjo in kričeč na vse grlo: »Ti krmižava sirota, mar li misliš, da sem jaz slovenski kmetavš? Ti, ti, ti bi bil rad gospodar v hiši? Ti zgaga, ti črni koštrun, ti jalova uš, poberi se vun!« — Ta dirindaj je trajal, dokler ni potekla ura, in vrag je moral oditi.

Razne evropske države še hočejo enkrat opominjati bolgarsko deželo, naj napravi konec groznemu klanju, naj ne povzroči vojske z Turčijo. Toda ta opomin ne bode imel najbrž nikakega vpliva, ker nikakor ne ravnaajo vse evropske države v tej zadevi popolnoma odkritosrčno in pošteno. Žalibog, to je sedaj dokazano, da podpirajo Angleži bulgarske roparske čete na tihem z orožjem in s smodnikom, ravno tako Francozi. Pred kratkim se je namreč v Bulgarijo pripeljalo več vagonov na katerih je bilo pisano, da je v njih celuloza za papir, a bile pa so v resnici v teh vagonih francoske puške, smodnik in kroglice. Zato se nam pač ni čuditi, da ustašem nikdar ne zmanjka streliva, čeprav se jim je že v večih krajih odvzelo. Bulgari se posebno od Angležev, sevė na tihem, hujskajo, naj bi pričeli s Turčijo vojsko, zato pa jih tudi ta država skrivoma podpira z denarjem in orožjem.

Naše mnenje je to, da bulgarski knez ne bode takoj pričel vojske s Turčijo, ker se boji za svoj itak jako črviv prestol. Sploh pa je Ferdinand veliki bojazljivec. Sedaj, ko bi moral stati v teh važnih trenutkih na čelu svoje vlade, biva od velike straže zasigurjen pred vsakim dinamitom v Euksinogradu, in pričakuje trepetaje, kaj se bode iz vsega skuhalo. V Bulgariji pa vre, da je groza. Ako se bode v kratkem začela vojska med Turčijo in med Bulgari, potem jo imajo gotovo najbolj zopet Angleži na vesti.

Nadalje moramo omeniti še to, da so začeli vlečiti tudi Serbi z Makedonci, kako se pa bodejo ti obnašali pri skoraj neizogibni vojski med Turki in Bulgari, tega seveda sedaj ne more še nihče povedati.

Miroljubni ljudje upajo, da bode jesen in njeno slabo vreme povzročilo mir v Makedoniji, ta nada pa je seveda, kakor hiša sezidana na pesek.

Nam Avstrijcem se ni bati seveda ničesar, ker Avstrija gotovo ne bode tako neumna, da bi žrtvovala le enega svojega vojaka radi balkanskih roparjev, morilcev in tatov.

Nekaj časa pozneje vrnil se je Grabež iz Čitalnice. Žena je že zopet spala, kar mu je bilo prav ljubo, in tiho se je skobacal v svoje gnezdo. Pa drugo jutro se je vsula ploha nanj. Najhujše mu je delo, da ni vedel, kaj je njegovo ženko razdražilo, vsled česar je že mislil, da se ji pošteno meša.

V soboto zvečer, ko je šel Grabež v farovž k župniku Kmetoguli glodat obilne ostanke od bogate gostije, katero je nanosilo verno ljudstvo za »sveti« misijon, prišel je zeleni zopet na obisk k milostlivej gospej dohtarci in sicer zopet v podobi njenega moža. Tokrat pa je vzel seboj neko zelo hudo mazilo, namreč bikovko in namazal z njo Grabeževki, ki ga je sprejela z ostrimi besedami in pekočimi klofutami, na hrbet in še malo niže vsa poglavja zakonskega katekizma.

Ko ga je že roka bolela, je rekel, da hoče jenjati, če mu obljubi ostati mirna in ljubeznjiva žena. Toda ona se je branila ko divja mačka, ga praskala po licu, vgriznila v uho, ščipala kamor je ravno dosegla in vpila: »Bedaš zabiti, si pač grozno neumen, ako misliš na ta način pri meni kaj opraviti! Na celem svetu ne najdeš palice, katera bi me prisilila, da bi postala možu pokorna ali morda celo mirna in tiha, kakor kakšen mutec. Čaj, bodem te že še naučila kozjih molitvic!« — Ura je zopet minila, in vrag je moral oditi, ne